

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Petry Weissové a JUDr. Tomáše Herce v právní věci žalobkyně: **HP TRONIC Zlín, spol. s r.o.**, IČ 49973053, se sídlem náměstí Práce 2523, Zlín, zast. JUDr. Robertem Nerudou, Ph.D., advokátem, se sídlem Na Florenci 2116/15, Praha 1, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem třída Kpt. Jaroše 7, Brno, o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti části výroku II. rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 3. 7. 2024, č. j. 31 A 72/2023-174,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobkyni na nákladech řízení o kasační stížnosti částku 4.114 Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokáta JUDr. Roberta Nerudy, Ph.D.

Odůvodnění:

I. Shrnutí předcházejícího řízení

[1] Žalovaný provedl ve dnech 13. a 14. 6. 2023 v obchodních prostorách žalobkyně šetření na místě na základě pověření předsedy žalovaného ze dne 12. 6. 2023, č. j. ÚOHS-21997/2023/872, za účelem prověření možného porušení § 3 odst. 1 zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně hospodářské soutěže“). Protisoutěžní jednání žalobkyně mělo spočívat v uzavírání a plnění zakázaných dohod o přímém nebo nepřímém určení cen zboží pro další prodej sjednávaných s jejími odběrateli nejméně od roku 2020, a to ve vztahu k elektrospotřebičům značek Bosch, Jata a Sogo.

[2] V řízení o zásahové žalobě Krajský soud v Brně (dále jen „krajský soud“) rozsudkem ze dne 28. 11. 2023, č. j. 31 A 72/2023-103, určil, že provedení šetření na místě bylo

nezákonným zásahem, a zakázal žalovanému, aby v rámci své činnosti přihlížel k dokumentům, které zajistil při provedeném šetření na místě, a aby vycházel z jejich obsahu.

[3] Krajský soud shledal místní šetření přiměřeným legitimnímu cíli, jímž bylo prošetření protisoutěžního jednání v podobě zakázaných cenových dohod. Konstatoval však, že žalovaný pojal šetření extenzivně, čímž vybočil z rozsahu pověření předsedy žalovaného, podle nějž se mělo šetření týkat protisoutěžního jednání toliko ve vztahu k vyjmenovaným značkám elektrospotřebičů. Krajský soud proto dospěl k závěru, že s ohledem na míru a důsledky překročení rozsahu šetření nelze přihlížet k zjištěným dokumentům.

[4] Nejvyšší správní soud vyhověl následné kasační stížnosti žalovaného a rozsudkem ze dne 27. 3. 2024, č. j. 4 Afs 304/2023-60, rozsudek krajského soudu zrušil a vrátil mu věc k dalšímu řízení. Kasační soud přisvědčil závěru krajského soudu o extenzivním pojetí místního šetření vybočujícího z mezí stanovených pověřením, avšak shledal, že žalovanému nebrání nic v použití důkazů získaných v rozsahu pověření k prokázání šetřeného protisoutěžního jednání.

[5] Při opětovném posouzení věci krajský soud rozsudkem ze 3. 7. 2024, č. j. 31 A 72/2023-174, opětovně konstatoval nezákonný zásah v podobě místního šetření v obchodních prostorách žalobkyně (výrok I.) a zakázal žalovanému, aby v rámci své činnosti přihlížel k blíže specifikovaným dokumentům, které byly zajištěny nad rámec pověření předsedy žalovaného (výrok II.). Ve zbytku krajský soud žalobu zamítl (výrok III.).

[6] Krajský soud zopakoval závěry z rozsudku č. j. 31 A 72/2023-103, které nebyly dotčeny zrušujícím rozsudkem Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Afs 304/2023-60. Dále v souladu se závazným právním názorem kasačního soudu konstatoval, že žalovanému nelze upřít možnost uplatnit legitimně získané důkazy související přímo se šetřenou protisoutěžní praktikou v mezích pověření. Vzhledem k nepřiměřenosti rozsahu šetření zakázal krajský soud žalovanému, aby přihlížel k dokumentům označeným jako „předměty na očích“. Dále se k námitce žalobkyně zabýval rovněž zákonností zajištěných dokumentů označených jako J10, J30, J37 a J56, přičemž dospěl k závěru, že i dokumenty J30, J37 a J56 byly získány nad rámec rozsahu pověření. Dokumenty J30 a J56 jsou přílohami nezákonně získaných dokumentů označených jako „předměty na očích“, mají tudíž obdobnou povahu. Dokument označený jako J37 byl v e-mailové komunikaci vyhledán pod generickým klíčovým slovem „narovn“, užitým bez bližšího odůvodnění. Jinak je tomu v případě dokumentu J10. Jedná se totiž o e-mailovou komunikaci zachycenou prostřednictvím vyhledávání klíčového slova „eberry“, které souvisí s vysavači značky Bosch. Rok 2018 nelze považovat za hlubší minulost ve vztahu k roku 2020, který byl v pověření označen jako orientační počáteční doba páchaného protisoutěžního jednání. Krajský soud proto nevyhověl návrhu na uložení povinnosti zdržet se přihlížení k dokumentu označenému jako J10.

II. Obsah kasační stížnosti a dalších podání účastníků řízení

[7] Proti výroku II. rozsudku krajského soudu, a to v části vztahující se k dokumentu označenému jako J37, podal žalovaný (dále jen „stěžovatel“) včasnou blanketní kasační stížnost, přičemž v jejím doplnění učiněném v měsíční lhůtě stanovené ve výzvu soudu

pokračování

uvedl, že tak učinil z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[8] Stěžovatel je přesvědčen, že krajský soud zaujal ve vztahu k dokumentu J37 postoj, který neodpovídá závaznému názoru Nejvyššího správního soudu ani přístupu krajského soudu popsanému v odůvodnění napadeného rozsudku.

[9] Krajský soud stěžovateli vytkl, že uvedený dokument vyhledal pomocí generického slova „narovn“ bez patřičného zdůvodnění. Proces vyhledávání pomocí klíčových slov však neprobíhá jednofázově a samotné užití klíčového slova neznámá, že bude každý nalezený dokument otevřen a nedochází k další selekci. Protokol nemůže obsahovat veškeré myšlenkové pochody inspektora při selekci dokumentů, avšak jsou z něj patrné časy jejich prověřování, což svědčí o tom, zda inspektor otevřel a prověřil každý dokument. Bližší informace o skutečně zajištěných dokumentech jsou zjevné z jejich obsahu (předmět zprávy, kontext vyhledávaného slova ve fulltextovém vyhledávání, datum, adresát aj.). Následně inspektor zběžně prohlédne obsah dokumentu, na jehož základě rozhodne, zda je dokument relevantní ve vztahu k šetřené praxi. Při vyšším počtu zachycených výsledků není možné procházet každý dokument. Inspektor standardně postupuje tak, že nejprve vyhledává prostřednictvím obecnějších klíčových slov, která mají spojitost s šetřenou praktikou. Jestliže usoudí, že je tento vztah dán, je oprávněn daný dokument otevřít a prověřit. Na klíčová slova tak nelze nahlížet izolovaně podle počtu záchytů, ale pouze v kombinaci s předměty zobrazených zpráv či s částmi fulltextu, který použítá metoda zobrazuje. Pouhé použití obecnějšího klíčového slova, které vedlo k zachycení podezřelého dokumentu, neznámá, že došlo k překročení rozsahu šetření. Inspektoři volí taková klíčová slova, která se v praxi obvykle užívají v souvislosti s šetřenou praktikou, slova vycházející z informací, které byly zjištěny před provedením šetření nebo v jeho průběhu. Nejsou však volena náhodně bez vazby k šetřenému jednání. Rozhodující je proto celý kontext šetření.

[10] Ve vztahu k dokumentu J37 stěžovatel uvádí, že slovo „narovn“, jehož pomocí byl vyhledán, je typickým klíčovým slovem pro šetřenou praxi, přičemž se obvykle vyskytuje ve spojení typu „narovnat někoho, narovnat ceny, narovnat to“, což směřuje k nápravě chování odběratele. V textu dokumentu J37 se vyskytuje spojení „narovnání ceny“, k tomu stěžovatel cituje předmětnou pasáž. Dokument se týká zboží značky Bosch, k němuž žalobkyně uvedla, že jej jeden z odběratelů nabízí za cenu, která není v souladu s cenovou politikou stěžovatele. E-mail obsahuje rovněž ujištění, že narovnání ceny je v řešení. Tato konverzace pochází z roku 2017, je tedy zřejmé, že se nejedná o dokument z hluboké minulosti. Z textu e-mailu je patrné, že se může jednat o šetřené protisoutěžní jednání. Podle stěžovatele nic neindikuje, že by inspektor použil klíčové slovo bez vztahu k šetřenému jednání v mezích pověření. Stěžovatel odkazuje na zrušující rozsudek Nejvyššího správního soudu, podle nějž nebyl povinen přesně vymezit časový rozsah šetřeného jednání v pověření. Nadto krajský soud neshledal překročení časového rozsahu v případě dokumentu J10 z roku 2018.

[11] Stěžovatel poukazuje na dokumenty, které shledal Nejvyšší správní soud legitimně získanými, vyhledané např. pomocí slova „srovn“, „zařídít“ či „nastav“. Jedná se přitom o podobnou kategorii slov jako „narovn“. Nadto je možné v určitém kontextu považovat za synonyma slova „narovn“ a „srovn“, jehož pomocí byl nalezen nesporně legitimně zajištěný dokument A10. Krajský soud (na rozdíl od kasačního soudu) nehodnotil okolnosti nalezení

jednotlivých dokumentů a závěr ohledně dokumentu J37 vystavěl na skutečnosti, která není ve smyslu zrušujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu rozhodující pro posouzení, zda dokument spadá do rozsahu místního šetření. Stěžovatel poukazuje na nedůvodné rozdíly ve způsobu posouzení dokumentů J37 a J10, které z časového i věcného hlediska spadají do předmětu šetření. Jediným rozdílem je klíčové slovo, jehož pomocí byly vyhledány, kterým byl v případě dokumentu J10 právě výraz „eberry“. Takové kritérium nemůže být rozhodující pro posouzení, zda byl dodržen rozsah pověření.

[12] S ohledem na výše uvedené stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a vrátil věc krajskému soudu k dalšímu řízení.

[13] Ve vyjádření ke kasační stížnosti žalobkyně uvedla, že krajský soud, vázaný právním názorem Nejvyššího správního soudu, zhodnotil zákonnost zajištění dokumentů, což neučinil ve zrušeném rozsudku, zejména těch, u nichž nepanuje mezi žalobkyní a stěžovatelem sporu o legitimnosti zajištění, tedy dokumentů J10, J30, J37 a J56. Ty nebyly označeny jako „předměty na očích“, ačkoli stěžovatel tak měl učinit, neboť nebyly zajištěny v souladu s rozsahem pověření.

[14] Závěr krajského soudu o nelegitimitě zajištění dokumentu J37 se podle žalobkyně nezakládal pouze na jediné okolnosti, jak se domnívá stěžovatel. Krajský soud opakovaně zdůraznil, že je třeba přihlížet ke všem okolnostem a tyto komplexně vyhodnotit ve vzájemných souvislostech, přičemž jejich příklady uvedl v odst. 35 napadeného rozsudku. Dokumenty J10 a J37 byly oba hodnoceny komplexně, přičemž u dokumentu J10 rozebral podrobněji závěry hodnocení vzhledem k tomu, že v souladu se závazným právním názorem kasačního soudu změnil stanovisko o jeho přípustnosti. Nejvyšší správní soud totiž ve zrušujícím rozsudku výslovně uvedl přípustnost zajištění pouhých 12 dokumentů. Rozdíl spatřuje žalobkyně ve způsobu, jakým byly jmenované dokumenty vyhledány. Zatímco dokument J10 byl vyhledán prostřednictvím klíčového slova „eberry“, které je specifické ve vztahu k obchodnímu partnerovi, slovo „narovn“, na jehož základě byl zajištěn dokument J37, je generické. Z předmětu e-mailu zajištěného dokumentu J10 lze na první pohled seznat, že se týká konkrétní značky jmenované v pověření, což neplatí o dokumentu J37, z jehož předmětu nevyplývá očividná spojitost s šetřenou praktikou. Stěžovatel v případě dokumentu J37 překročil časový rozsah pověření. Rok 2017 nelze ve vztahu k šetřené praxi považovat za nedávnou minulost. Stěžovatel je povinen provádět šetření přiměřeně s vazbou na konkrétní podezření, avšak nespecifikoval důvody, proč k tomuto kroku přistoupil, jak ostatně konstatoval Nejvyšší správní soud ve zrušujícím rozsudku. Zaměstnanec stěžovatele vyhledával v e-mailové schránce, aniž by zdůvodnil opodstatnění vyhledávání do hlubší minulosti například dosavadními zjištěními. Problematickým žalobkyně shledává vymezení časového rozsahu „nejméně od roku 2020 do současnosti“. Z gramatického výkladu by totiž bylo možné dospět k závěru, že časový rámeček byl stanoven prakticky neomezeně. Takový způsob vymezení je podle judikatury Nejvyššího správního soudu vadný.

[15] Nadto je žalobkyně přesvědčena, že stěžovatel mohl uplatnit předmětnou námitku již v první kasační stížnosti ve věci, a proto je kasační stížnost nepřípustná podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. Stěžovatel byl obeznámen se zněním žaloby, v níž žalobkyně uvedla počty dokumentů, které měly být označeny jako „předměty na očích“, neboť vybočovaly z rozsahu pověření, a sice dokumenty J10, J30, J37 a J56. Krajský soud námitce

pokračování

žalobkyně přisvědčil, když v prvním rozsudku ve věci uvedl, že se k šetřenému jednání vztahovalo 12 e-mailů. Jestliže se stěžovatel domníval, že jmenované e-maily měly být zařazeny mezi důkazy vztahující se k šetřenému jednání, měl toto tvrzení uplatnit ve vyjádření k žalobě, resp. v první kasační stížnosti v projednávané věci.

[16] Žalobkyně proto navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl jako nepřipustnou, popřípadě zamítl.

[17] V replice k vyjádření žalobkyně stěžovatel vyjádřil nesouhlas s tvrzením žalobkyně o nepřipustnosti kasační stížnosti. Upozorňuje, že krajský soud se v prvním rozsudku ve věci nezabýval otázkou, u kterých konkrétních dokumentů došlo k překročení rozsahu pověření, neboť dospěl k závěru, že stěžovatel nemohl přihlížet k žádnému ze zachycených dokumentů vzhledem k extenzivnímu pojetí šetření. Nejvyšší správní soud se rovněž nezabýval posouzením přípustnosti jednotlivých dokumentů, pouze vyjádřil nesouhlas s přístupem krajského soudu a uložil mu, aby věc opětovně posoudil s ohledem na to, že ne všechny dokumenty byly získány v rozporu s obsahem pověření. Stěžovatel tedy nemohl dříve uplatnit námitky týkající se zákonnosti zajištění dokumentu J37 pro nedodržení časového rozsahu pověření. Ve vztahu k této otázce odkazuje na obsah kasační stížnosti a svá tvrzení rekapituluje. Stěžovatel poukazuje na žalobní argumentaci v souvislosti se zajištěním dokumentu J37, která namítala nedodržení časového rozsahu pověření. Problematicke časového vymezení předmětu místního šetření se stěžovatel věnoval již ve vyjádření k žalobě.

III. Posouzení kasační stížnosti

[18] Nejprve je třeba zdůraznit, že krajský soud posoudil věc v mezích žalobních námitek, v jejichž rámci žalobkyně uvedla, že kromě 171 zachycených „předmětů na očích“ (nezákonnost jejich zachycení konstatoval krajský i kasační soud v předchozích řízeních - pozn. Nejvyššího správního soudu) bylo zajištěno dalších 16 dokumentů, z nichž čtyři vybočují z věcného a časového rozsahu pověření. Těmi byly e-maily označené jako J10, J30, J37 a J56. Žalobkyně tedy nerozporovala oprávněnost zajištění dalších 12 dokumentů. Nejvyšší správní soud proto považoval ve zrušujícím rozsudku tyto dokumenty za legitimně získané, aniž by věcně zkoumal, zda vybočují z rozsahu pověření. Stejně tak neposuzoval přípustnost zajištění oněch čtyř sporných dokumentů, což neučinil ani krajský soud v prvním rozsudku ve věci, neboť dospěl k závěru, že vzhledem k rozsahu překročení pověření nebylo možné přihlížet k žádnému ze zajištěných dokumentů. Posouzení této otázky bylo úkolem krajského soudu při opětovném posouzení věci. Nelze proto přisvědčit tvrzení žalobkyně, že byl krajský soud vázán závazným právním názorem ve vztahu k posouzení oprávněnosti zajištění uvedených dokumentů. Kasační stížnost je tak přípustná, neboť na ní nedopadá výluka stanovená v § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s.

[19] Nejvyšší správní soud proto přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., podle nichž byl vázán rozsahem a důvody, jež stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti. Přitom neshledal vady uvedené v § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti. Stěžovatel uplatnil důvod kasační stížnosti obsažený

v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., podle něhož *kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.*

[20] Podstatou namítané nezákonnosti napadeného rozsudku je nesprávné vyhodnocení okolností zajištění dokumentu označeného jako J37.

[21] V prvé řadě Nejvyšší správní soud podotýká, že krajský soud stěžovateli nevytýkal zajištění předmětného dokumentu mimo časový rámec vymezený v pověření předsedy stěžovatele. Žalobkyně totiž namítala vybočení z časového rámce pověření pouze ve vztahu k dokumentu J10, čemuž krajský soud nepřisvědčil. Polemika účastníků řízení ohledně této otázky je tudíž nadbytečná a Nejvyšší správní soud se jí nebude věcně zabývat.

[22] Krajským soudem konstatovaným excesem při zajištění dokumentu J37 je způsob jeho vyhledání prostřednictvím generického klíčového slova „narovn“, a to bez řádného odůvodnění takového postupu. Pro posouzení věci je tak stěžejní zodpovězení otázky, zda lze použité slovo skutečně považovat za generický výraz bez vazby na šetřenou praxi, popřípadě zda měl stěžovatel svůj postup odůvodnit.

[23] Žalobkyně v žalobním řízení namítala že „[n]eobstojí ani případný argument Žalovaného, že všechny e-maily byly vygenerovány na základě klíčových slov, které měly oporu v dokumentech založených do Spisu HPT, resp. v důvodném podezření, a tedy Žalovaný byl oprávněn je procházet (neboť na ně narazil ‚náhodou‘). Žalovaný totiž používal zcela generická slova, která u některých e-mailových schránek vygenerovala i tisíce záchytů, které pak v plném rozsahu prověřoval. Například na základě generického slova ‚srov‘ bylo nalezeno 4.176 záchytů v doručené poště zaměstnance K. S.. E-mailový účet zaměstnance J. M. (vedoucí velkoobchodu) byl takto kontrolován celé dva dny, po které probíhalo místní šetření, neboť užívaná klíčová slova generovala tisíce záchytů. Žalobkyně proti tomuto postupu ostatně uplatnila námitky v Protokolu.“ V poznámce pod čarou žalobkyně uvedla příklady těchto slov jako „prosba“, „zavřít“, „nastavit“, „kontrolovat“, a to včetně jejich derivací jako „nastav“, „kontr“ aj. Do protokolu o průběhu místního šetření pak stěžovatel zaznamenal námitku žalobkyně, která ve vztahu k procházení e-mailového účtu velkoobchodního ředitele uvedla, že „byl takto kontrolován přibližně 5 hodin, a to pouze v rozsahu (ani ne) prvních tří obecných klíčových slov Úřadu (konkrétně ‚doporuč‘, ‚narovn‘, a ‚srov‘). Úřad přitom při vyhledávání používal celkem 33 ‚oficiálních‘ klíčových slov, a dále prohledával komunikaci i na základě dalších - jednotlivými inspektory arbitrálně zvolených - klíčových slov či přímým prohledáváním konkrétních složek.“

[24] Již ve zrušujícím rozsudku č. j. 4 Afs 304/2023-60 se Nejvyšší správní soud ztotožnil se závěrem krajského soudu, který konstatoval, že při posouzení přiměřenosti rozsahu šetření je třeba komplexní hodnocení všech skutkových okolností, přičemž vycházel z toho, jaké okolnosti byly nestandardní či vedly k překročení stanoveného rozsahu, a tyto okolnosti hodnotil ve světle toho, jak je vysvětluje či obhájí stěžovatel (v protokolu a v řízení před soudem). Krajský soud správně zdůraznil, že jeho úkolem není domýšlet za stěžovatele zdůvodnění, proč zvolil určitý postup nebo proč nejsou žalobkyní uváděné skutečnosti relevantní. Stěžovatel přitom v protokolu o místním šetření postup svých zaměstnanců nezdůvodnil ani nezpochybnil zcela konkrétní námitky žalobkyně ohledně okolností průběhu a rozsahu šetření, a to včetně použití konkrétních klíčových slov. To

pokračování

neučinil ani následně v řízení před krajským soudem, volbu klíčového slova „narovn“ odůvodňuje až nyní v kasační stížnosti.

[25] Neobstojí ani srovnání ve způsobu vyhledání dokumentu J37 a dokumentu J10, který byl podle krajského soudu zajištěn zákonným způsobem. Stěžovatel tvrdí, že kritériem, na základě kterého krajský soud uvedené dokumenty odlišuje, je užití klíčové slovo. Krajský soud totiž zhodnotil otázku zajištění sporných dokumentů s ohledem na všechny okolnosti uskutečněného šetření, které podrobně popsal v odst. 35 napadeného rozsudku. Z přílohy č. 5 protokolu o provedení místního šetření vyplývá, že dokument J10 byl vyhledán prostřednictvím zadání klíčového slova „eberry“. Tento výraz je spojen se společností Elberry s.r.o., která je odběratelem žalobkyně. Důvodné indicie pro prověření šetření na místě byly podklady zajištěné při místním šetření u jmenované společnosti. Je tedy zřejmé, že klíčové slovo „eberry“ má přímou vazbu na předmět šetření. Tomu ostatně odpovídá i argumentace krajského soudu v odst. 48 napadeného rozsudku, v němž uvedl, že dokument J10 je legitimně získaný a souvisí přímo s šetřenou protisoutěžní praktikou v mezích pověření, neboť se jedná o e-mailovou komunikaci získanou zadáním klíčového slova „eberry“, týkající se vysavačů značky Bosch. To však neplatí o klíčovém slově „narovn“, jehož pomocí byl vyhledán dokument J37.

[26] Nejvyšší správní soud dospěl s ohledem na výše uvedené k závěru, že při absenci zdůvodnění volby klíčových slov za účelem zjištění šetřené protisoutěžní praktiky ze strany stěžovatele nelze krajskému soudu vytýkat, že považoval za generické klíčové slovo, na jehož základě byl dokument J37 zachycen, jestliže není na první pohled patrná vazba na předmět šetření.

[27] Stěžovatel poukazuje také na to, že některé dokumenty, které krajský soud shledal legitimně zajištěnými, byly vyhledány na základě generických klíčových slov jako „zařídit“ či „nastav“ (dokumenty G19 a L1). Dalším z nich byl dokument A10, který byl nalezen za pomoci klíčového slova „srovn“, které lze podle stěžovatele v jistém kontextu považovat za synonymum ke slovu „narovn“, z čehož vyvozuje, že ani dokument J37 nemohl být zajištěn v rozporu se zákonem. K tomu Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že se jednalo o dokumenty, u nichž mezi účastníky řízení nebylo sporu o oprávněnosti zajištění. Krajský soud (ani Nejvyšší správní soud ve zrušujícím rozsudku) se proto věcně nezabýval okolnostmi jejich zajištění, ani případnými podobnostmi s klíčovým slovem „srov“, nýbrž k námitce žalobkyně posuzoval toliko zákonnost zajištění sporných dokumentů J10, J30, J37 a J56. Nadto Nejvyšší správní soud dodává, že stěžovatel v řízení před krajským soudem neodůvodnil užití či podobnost klíčových slov, na jehož základě byly jednotlivé dokumenty vyhledány, ačkoli tak ke konkrétním námitkám žalobkyně učinit mohl. Za těchto okolností nemůže Nejvyšší správní soud uvedené kasační námitce přisvědčit.

[28] Lze tedy shrnout, že krajský soud posoudil věc po právní stránce zcela správně, takže důvod kasační stížnosti uvedený v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. nebyl naplněn.

IV. Závěr a náklady řízení

[29] Nejvyšší správní soud na základě výše uvedených skutečností shledal, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl. O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud tak, že žalobkyně má vůči stěžovateli

právo na náhradu nákladů řízení, které důvodně vynaložila, neboť měla ve věci plný úspěch (§ 60 odst. 1 věta první za použití § 120 s. ř. s.).

[30] Důvodně vynaložené náklady řízení tvoří odměna a náhrada hotových výdajů za zastupování advokátem. Odměna za zastupování byla určena podle § 11 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších přepisů (dále jen „advokátní tarif“), a to ve výši 3.100 Kč za jeden úkon právní služby poskytnutý žalobkyni (vyjádření ke kasační stížnosti). Náhrada hotových výdajů (režijní paušál) činí podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu 300 Kč za uvedený úkon. Zástupce žalobkyně je společníkem advokátní kanceláře, která je plátcem daně z přidané hodnoty, a celkové důvodně vynaložené náklady žalobkyně se tak zvyšují o částku odpovídající této dani ve výši 21 %, tj. o částku 714 Kč.

[31] Nejvyšší správní soud proto uložil procesně neúspěšnému stěžovateli povinnost zaplatit úspěšné žalobkyni na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti částku 4.114 Kč k rukám jejího zástupce. Ke splnění této povinnosti stanovil Nejvyšší správní soud přiměřenou lhůtu jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. prosince 2024

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu